

Gouds ymfonie Orkest

Interview Annebeth Webb

2 juni 2009

Je heet Webb en hebt in Amerika gestudeerd. Ben je Engels of Amerikaans?

Nee hoor. Ik ben helemaal Nederlands. Maar ik heb een Engelse voorvader die naar Nederland is gekomen.

Je bent op je zesde viool gaan spelen. Was je een wonderkind?

Dat kun je eigenlijk niet zeggen. Ik ben viool gaan spelen omdat ik twee oudere zussen had die het ook deden.

Maar ik kreeg als lerares Coosje Wijzenbeek, een heel bijzondere vioolpedagoge die ook echte wonderkinderen onder haar hoede heeft gehad, zoals Janine Jansen. Ze had ook een ensemble, de Fancy Fiddlers, waarin haar leerlingen regelmatig concerten gaven. Daarmee ben ik naar Engeland, Boedapest, Pakistan en China geweest. Je was bijna de hele week met muziek bezig: ieder weekend concert en dan nog twee keer les.

En je schoolwerk?

Ik zat op De Werkplaats van Kees Boeke. Dat is een bijzondere school, die soepeler is als het om leerlingen gaat met tijdroevende hobby's.

Hoe kwam je in Amerika terecht?

Ik had in Den Haag de tweede prijs gewonnen bij de Lordens Violdagen en daarom mocht ik meedoen aan een masterclass met Sylvia Rosenberg, een docente uit New York. Zo kwam ik op het idee om naar New York te gaan. Tegenwoordig gaat iedereen naar het buitenland, maar toen was dat nog niet zo gewoon. Juut van Waveren van de Koninklijke Nederlandse Toonkunstenaars Vereniging hielp me met de beurzen en zo kon ik na mijn eindexamen naar de USA. Wat een ervaring! Ik begon aan de Manhattan School of Music in New York, en toen na een jaar mijn lerares naar Indiana verhuisde, ging ik met haar mee.

Is een studie in Amerika hetzelfde als hier?

Muziek is daar wel echt een universitaire studie. Het is niet alleen maar viool spelen, je moet ook papers schrijven. Ik ben daar afgestudeerd als bachelor of music.

En toen?

Ik had al die tijd contact gehouden met Coosje Wijzenbeek. Zij kende Herman Krebbers, en bij hem mocht ik verder studeren aan het Conservatorium van Amsterdam, met de laatste lichte leerlingen die Krebbers daar had.

Hoe kwam je aan je geld?

Ik was student en ik schnabbelde. Eerst bij Sinfonietta Amsterdam en toen ook bij het Concertgebouworkest. Via via hadden zij mijn naam gekregen, ik vond het leuk en kennelijk deed ik het niet slecht, want ik mocht steeds meer meespelen. Toen ben ik auditie gaan doen.

Gouds ymfonie Orkest

Maar als je al zo lang meespeelde, was dat toch geen probleem?

Vergeet het maar. Je speelt eerst vijf minuten achter een scherm. Ik werd twee keer afgewezen. De derde keer heb ik me echt te pletter gestudeerd, en toen was het raak.

Moest je toen een half jaar op proef?

Nee. Ik werd in december aangenomen, maar ben toen pas na de zomer begonnen omdat ik in juni bij Herman Krebbers wilde afstuderen. Bij iedere plaats hoort een jaar proeftijd, die heb ik gehaald.

En nu zit je dus bij het Koninklijk Concertgebouworkest. Hoe ziet het leven van een orkestmusicus eruit?

Over andere orkesten kan ik niet oordelen, maar voor ons geldt: we spelen prachtige concerten met hele goede dirigenten in de mooiste zalen. En de werktijden zijn te overzien. We repeteren op maandag-, dinsdag- en woensdagochtend van 10 uur tot laten we zeggen half 1. We hebben concerten op woensdag-, donderdag- en vrijdagavond, maar soms ook zaterdag en zondagmiddag. En we maken concertreizen, ongeveer zes weken per jaar.

Hoe red je dat, met zo weinig repetities?

De repetities zijn er niet om onze partijen in te studeren. Die kennen we. De repetities zijn er voor de dirigent, zodat hij zijn visie kan overdragen op het orkest.

Maar je hebt nog tijd over om er dingen naast te doen.

Het Concertgebouw heeft ook een kamerorkest, daar speel ik nu vaak in mee. Dan heb ik een strijkkwartet, mijn man speelt klarinet in hetzelfde orkest en daar speel ik mee in een trio, Trio Verbunkos, en ik speel duo's met de Spaanse pianiste Patricia de la Vega.

En je speelt met amateurorkesten.

Ja, want dan krijg je de kans om beroemde concerten als solist te spelen. Bij beroepsorkesten lukt je dat niet, zelfs mensen die grote concoursen gewonnen hebben, krijgen die kans niet. En ik houd erg van de sfeer bij een amateurorkest.

Je bespeelt een bijzondere viool.

Hij is in de achttiende eeuw gebouwd door Nicolaus Gagliano, een beroemde vioolbouwer uit Napels. Die heb ik al in bruikleen vanaf m'n dertiende.

Is zo'n instrument nou niet op aan het eind van je carrière?

Nee hoor, door de trillingen gaat het hout steeds meer leven. Je moet hem wel goed onderhouden, natuurlijk, maar dan wordt hij alleen maar mooier.

Hoe zou je je viool karakteriseren?

Het is geen liefje maar een instrument met karakter. Je moet hem verleiden om er de mooiste klanken uit te halen.

Heb je nog plannen voor de toekomst?

---Nog beter het evenwicht bewaren tussen het orkest, de kamermuziek en mijn gezin (ik heb drie kinderen). Mooier dan dit kan het eigenlijk niet.